

«Terror» κριτική της παράστασης

Θέατρο στη Θεσσαλονίκη, κριτική της παράστασης «Terror» που είδαμε στο Θέατρο της Ε.Μ.Σ. «Terror» κριτική Πρόλογος: Από τότε που σήκωσε αυλαία στο Βερολίνο το 2015, το Terror του Ferdinand von Schirach, έγινε παγκόσμια επιτυχία και τώρα βρίσκεται στο **Κ.Θ.Β.Ε.**

ως μετάκληση από μια εγχώρια παραγωγή. Γραμμένο από έναν Γερμανό ποινικό δικηγόρο και καθιερωμένο συγγραφέα, δεν είναι ένα αμιγώς δομημένο κείμενο για το θέατρο. Πρόκειται για ένα δικαστικό δράμα που θα μπορούσε να είναι ραδιοφωνικό έργο, εκτός από το ότι το τέλος του απαιτεί ζωντανό κοινό. Ο Von Schirach σχεδίαζε να γράψει ένα κομμάτι για το Der Spiegel σχετικά με τον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας, αλλά θεώρησε ότι η ηθική πολυπλοκότητα του θέματος θα μπορούσε να αντιμετωπιστεί με τρόπο πιο ενδιαφέροντα στη σκηνή κι έτσι, επινόησε μια δικαστική υπόθεση για να ξεκινήσει η συζήτηση – δράση ενώπιον θεατών. Υπόθεση Ένας Γερμανός πιλότος μαχητικών, ο Ταγματάρχης Λαρς Κοχ, κατέρριψε ένα επιβατικό αεροπλάνο της Lufthansa που είχε απαχθεί από Ισλαμιστή τρομοκράτη. Το αεροπλάνο κατευθυνόταν προς ένα γήπεδο 70.000 ατόμων που παρακολουθούσαν ποδοσφαιρικό αγώνα μεταξύ εθνικών ομάδων Γερμανίας και Αγγλίας. Η ρεαλιστική απόφαση του Κοχ, η οποία παραβιάζει το συνταγματικό δίκαιο της χώρας του, ήταν να τερματίσει τις ζωές 164 επιβαινόντων στο αεροπλάνο, αντί να επιτρέψει στον τρομοκράτη να σκοτώσει πολύ μεγαλύτερο αριθμό ανθρώπων. Στο τέλος, το κοινό πρέπει να ψηφίσει: ένοχος ή αθώος; Ανάγνωση Ο Von Schirach διασφαλίζει ότι η υπόθεση δεν είναι ευανάγνωστη εξ αρχής, κατασκευάζοντας προσεκτικά ένα σενάριο που οδηγεί σε πολλές κατευθύνσεις ταυτόχρονα. Οι λεπτομέρειες περιπλέκουν την εικόνα. Συντελούν σ' αυτό η αναποφασιστικότητα των διοικητών του Κοχ, οι επιβάτες που αγωνίζονται να μπουν στο πιλοτήριο στην απόγνωση τους, αλλά και τα ποικίλα συναισθήματα. Τα γεγονότα περιγράφονται με επίπονη ακρίβεια, μέχρι τους τέσσερις επιβάτες που εκτοξεύτηκαν στο κενό από τις τρύπες έκρηξης. Η σύζυγος ενός νεκρού περιγράφει με πόνο πώς μάζεψε και κήδεψε το ένα παπούτσι του. Στο φινάλε, δε μας ζητείται, απλώς, να αποφασίσουμε μεταξύ απολυταρχίας και σχετικισμού, αλλά μεταξύ δράσης και συνεπειών, παρέμβασης και αδράνειας, ατόμου και κράτους. Η παράσταση Το «TERROR» μας αφήνει να μπούμε στο νομικό σύστημα, όχι μόνο για να παρακολουθήσουμε τη δικαστική διαδικασία, αλλά για να τη ζήσουμε. Στεκόμαστε μεν στη θέση του ακροατή – παρατηρητή, αλλά όσο σοβαρά κι αν πάρει κανείς τον ρόλο του κριτή, ο καθένας μας, αναπόφευκτα, υστερεί έναντι των πραγματικών ενόρκων. Υπάρχουν πάρα πολλές πληροφορίες για επεξεργασία, ζητήματα που διακυβεύονται και θέματα που απορρίπτονται εντελώς. Κάποιες λεπτομέρειες προβληματίζουν, άλλες σου ξεφεύγουν. Είναι αδύνατο να μην συντονιστείτε στα συναισθήματα – να προβάλετε τις τύψεις στη σταθερή βεβαιότητα του

πιλότου, να υποψιαστείτε τη δίωξη. Πόσο σε επηρεάζει η ρητορική πάνω στα γεγονότα; Πόσο σε πείθει μια γυναίκα με ήπιο λόγο που μαλώνει εναντίον ενός αγενούς τύπου; Η απόφαση, όταν έρχεται, έρχεται από το ανακατεμένο στομάχι. Ούτε περισσότερο ούτε λιγότερο λογική από το πάτημα της σκανδάλης από τον πιλότο. Αν μη τι άλλο, το ερώτημα αθώς ή ένοχος είναι σκηνοθετικά πολύ προσεκτικά κατασκευασμένο, βαθμονομημένο για να βρίσκεται σε τέλεια ισορροπία. Ίσως, το εισπράττουμε σαν ένα διασκεδαστικό πείραμα σκέψης, ένα αινιγματικό παιχνίδι μυαλού ή ένα προπτυχιακό σεμινάριο ηθικής, αλλά, ως αποτελεσματικό θέατρο, είναι δύσκολο να συντονιστούν οι σκέψεις, τα τεκμήρια και τα κίνητρα απόφασης της αίθουσας. Προσωπικά έχω αντιληφθεί έγκαιρα το χειριστικό χέρι του Von Schirach. Θεωρώ ότι στην πραγματικότητα τίποτα δεν διακυβεύεται εδώ. Ουσιαστικά, συζητάμε για υποθέσεις. Ο κατηγορούμενος είτε κριθεί ένοχος είτε όχι, λαμβάνουμε οι θεατές συγχαρητήρια για την όποια απόφαση. Ο «τρόμος» δεν μας υποχρεώνει ποτέ να λογοδοτήσουμε. Ποτέ δεν ξεκαθαρίζει τις προεκτάσεις της ετυμηγορίας μας ούτε εξετάζει τι μπορεί να σημαίνει αυτό για την κοινωνία. Η ιστορία δε μας ζητεί, απλώς, να κρίνουμε μεταξύ απολυταρχίας και σχετικισμού, αλλά μεταξύ δράσης και συνεπειών, παρέμβασης και αδράνειας, ατόμου και κράτους. Ως προεδρεύων δικαστής ο Βασίλης Παλιόλογου δίνει μια εξαιρετική απόδοση, διατηρώντας τον ρυθμό και τα επίπεδα ενέργειας σε υψηλή στάθμη και οι αλληλεπιδράσεις της με το κοινό προσφέρουν μια κάποια, ελαφριά ανακούφιση. Τον βοήθησε ο συνήγορος υπεράσπισης, τον οποίο έπαιζε υπέροχα ο Μιχάλης Αλικάκος, εμφυσώντας χιούμορ και ζωτικότητα σε αυτό που, κατά το κείμενο, είναι αρκετά στεγνό υλικό. Ως Εισαγγελέας, η ερμηνεία της Μαρίνας Ασλάνογλου είναι δυναμική, έχει την πρέπουσα ορμή, έτσι ώστε να αναδείξει στο έπακρον την εξουσία που απαιτεί ο ρόλος. Επιχειρηματολογώντας καταδικάζει τον πιλότο και επηρεάζει σε μεγάλο βαθμό το κοινό των «Ενόρκων». Ο Γιώργος Σπανιάς, ως πιλότος Lars Koch, ο οποίος κάθεται στο εδώλιο φορώντας τη στολή του και δικάζεται για την απόφασή του να ρίξει αεροσκάφος με 164 επιβάτες, παρουσιάζει μια εικόνα ψυχρού ένστολου επαγγελματία, χωρίς ιδιαίτερη ανθρώπινη πινελιά, κάτι που είναι ξεκάθαρο πως γράφτηκε ακριβώς έτσι και έγινε αντιληπτός από το κοινό, χάριν της ερμηνείας του καλού ηθοποιού. Έκανε, ορθώς, τον χαρακτήρα του μονοδιάστατο. Η Βιργινία Ταμπαροπούλου, ως νοσοκόμα και πολιτικώς ενάγουσα, της οποίας ο σύζυγος σκοτώθηκε στο εν λόγω αεροπλάνο, δείχνει και πόνο για την απώλεια και θυμό για την κατάρριψή του. Αρέσει σαν σκηνική παρουσία και διαθέτει εξαιρετική άρθρωση, όπως και οι υπόλοιποι πέντε ερμηνευτές. Ο αξιωματικός μάρτυρας υπεράσπισης, Λάουτερμπαχ, τον οποίο υποδύεται ο Δημήτρης Λιόλιος, εξηγεί επαρκώς τη θέση της αεροπορίας στην τρομοκρατία. Δίνει μια ενδιαφέρουσα κυματοειδή στάση, εφόσον οι ερωτήσεις της εισαγγελέως τον αναγκάζουν να φάσκει και να αντιφάσκει στις απαντήσεις του. Σίγουρα, στέλνει στην αίθουσα ανάμεικτα μηνύματα. Το σκηνικό του Κωνσταντίνου Ζαμάνη αφαιρετικό, λιτό, αλλά λειτουργικό για μια τέτοια υπόθεση. Ο σκηνοθέτης Γιώργος Οικονόμου μας δίνει την ατμόσφαιρα δικαστηρίου με τη λογικοκρατία που διέπει μια δίκη, μπολιάζοντάς τη με μικρά ντοκουμέντα από τα γεγονότα που προηγήθηκαν αυτής. Αν και πυκνός ο λόγος όλων των συντελεστών, η σκηνοθεσία περνά στον θεατή τη

«Terror» κριτική της παράστασης

Πηγή: cityportal.gr **Ημερομηνία έκδοσης:** 07-05-2022 08:28:00

Σύνδεσμος: <https://cityportal.gr/terror-kritiki-tis-parastasis/>

Θέματα: ΚΘΒΕ

σύγκρουση ιδεών, στόχων, χαρακτήρων και προσωπικοτήτων. Θα ήθελα στο τέλος και μετά την ετυμολογία των «ενόρκων», που ήταν αναμενόμενη, προβλέψιμη, να έδινε η σκηνοθεσία ελάχιστο χρόνο στην παράσταση, ώστε ο Πρόεδρος να ζητούσε ένα διότι στο γιατί το «αθώος» και γιατί το «ένοχος». Σαφώς, θα είχε ενδιαφέρον για μένα, τουλάχιστον, το σκεπτικό των θεατών – κριτών. Επίλογος Το απορροφητικό, διδακτικό θέατρο που δοκιμάζει τόσο τις αξίες μας όσο και την ανθρωπιά μας, χωρίς οριστικές σωστές ή λάθος απαντήσεις στα περίπλοκα ηθικά ζητήματα της εποχής, μπορεί να είναι τόσο πνευματικά όσο και συναισθηματικά διεγερτικό. Κριτική: «Terror» | Πάυλος Λεμοντζής | cityportal.gr ► Καθημερινά ΟΛΕΣ οι ταινίες που παίζουν στην τηλεόραση. Οποιαδήποτε μέρα του χρόνου και αν μπειτε σ αυτό το άρθρο, ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ: Οι σημερινές Ταινίες στην τηλεόραση ΚΑΙ ΘΑ δείτε τις ταινίες ΠΟΥ ΠΑΙΖΟΥΝ την τρέχουσα ημέρα Θέατρο: Το «Terror» στη Θεσσαλονίκη